

O DVEŘÍCH OTEVŘENÝCH A ZAVŘENÝCH

(Krnov, 22.1.2023)

I.čtení: Zjevení Janovo 3,7-13

II.čtení: epištola Římanům 1,8-17

Otevřené a zavřené dveře. Jedněmi můžete projít, druhé už svým vzhledem napovídají, že tady nebudete vítáni. Samozřejmě, můžete přistoupit a otevřít je – pokud nejsou zamčené, není to těžké. I zamčené dveře můžete vylomit, vyrazit, vypáčit, případně můžete odvrtnout zámek nebo si pořídit nějaký paklíč – ale tyto možnosti už jsou násilné a za hranicí slušnosti.

Taky si můžeme představit třeba chodbu plnou dveří – třeba tady tu naši vstupní (i když tady těch možností není tolik; ale zkuste třeba chodbu v nemocnici nebo v nějakém úřadě nebo ve škole...) – vy jste tu poprvé a hledáte, za kterými dveřmi by mohlo být to, co hledáte.

Může se vám to zjednodušit, když přes dveře něco uslyšíte – klábosící sestřičky v nemocnici, rachocení tiskárny v úřadě nebo mohutný zpěv shromáždění tady u nás.

Ovšem někdy jsou všechny dveře tiché a člověk neví, kudy kam. Odvážnější zkoušejí jedny dveře po druhých, méně odvážní třeba i rezignují, vzdají se a odejdou.

Symbolika otevřených a zavřených dveří je v Novém Zákoně použita nejednou v souvislosti s tím, jak člověk hledá Boží vůli.

Kam mě, Pane, posíláš? Nejsem si jistý, kudy mám pokračovat na cestě svého života, jak se mám rozhodnout?

Anebo naopak: Pane, chtěl bych dělat to nebo ono. Jsou to ty správné dveře, které Ty jsi přede mnou otevřel? Nebo se dobývám do prostoru zamčeného a zapovězeného?

Apoštol Pavel stál nejednou před takovýmto rozhodnutím. Něco si naplánoval, udělal si nějakou představu, kam vyrazí se zvěstí evangelia. Ale pak najednou začal narážet – tak to čteme například v knize Skutků 16,7: „pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil“.

Anebo – jak jsme to četli dnes (a rozebírali před rokem na biblické hodině) na začátku epištoly do Říma, do hlavního města veliké říše.

Pro tak nadšeného evangelizátora, jako byl Pavel, byl Řím nepochybně výzvou. Spousta lidí všech možných světonázorů a náboženského přesvědčení, lidé z různých zemí a různého stavu či povolání – získat aspoň některé z nich pro Krista mohlo přinést bohaté ovoce, jakmile se rozejdou do svých domovů a mezi své lidi. Navíc tam pobývali vzdělanci a filozofové, lidé, u kterých bylo jisté, že dokážou ocenit dobrý argument; změřit svou výřečnost s takovými bylo jistě pro člověka jako Pavel lákavou výzvou...

Zvláště, když jim chce vyřídit, že se nestydí za evangelium – tedy dobrou zprávu pro každého člověka. Evangelium o Bohu milujícím, o Bohu dobrém a laskavém Otci, o Bohu, který místo aby odsoudil a smetl hříšné lidi novou potopou, raději se stal člověkem, a dokonce obětoval vlastní život za hříšníky. Evangelium o Bohu, který je živý, který je s námi, který nás provází na našich cestách a který nám pomáhá orientovat se v tom množství různých dveří, dvířek, bran a branek, na něž cestou narážíme. A který ty příhodné dveře také otevírá, abychom mohli projít k cíli.

Apoštol chtěl i nad velkoměstem Římem vyhlásit, že spravedlivý bude živ z víry, že smyslem života nejsou bohapusté radovánky ani válečná tažení a sláva z vítězných bitev, ale spravedlnost před Bohem, jediným zdrojem pokoje, radosti a naděje. Chtěl i obyvatele

hlavního města volat k pokání a lítosti nad hříchem, který ničí vztahy mezi lidmi i mezi člověkem a jeho Stvořitelem. A chtěl je pozvat do domu Boha Otce, který všechny své děti miluje bezpodmínečnou láskou.

Jenže – komplikace. Pavel říká: „Nebylo mi to umožněno“ vlastně doslova: „zatím mi v tom vždycky bylo zabráněno“

Je zvláštní, že Pavel, který měl takovou touhu po cestě do Říma, se na ni nakonec dostal až jako vězeň v poutech!!! A jak máme velmi podrobné zprávy o ostatních jeho cestách, tak jeho stopa římská končí u „třech hospod“ na křižovatce před „věčným městem“ a dál už se můžeme jen dohadovat, jestli je pravdivá legenda, že svědčil o Kristu i císaři a že byl potom s'at mečem...

Tak jako apoštol, i my hledáme svou cestu životem – jako jednotlivci i jako společenství. Procházíme chodbami a zkoušíme různé dveře. Můžeme se v nich orientovat podle různých nálepek a směrovek – například Bible nám pro naše rozhodování dává mnoho různých nápoděd a náznaků.

Ale taky zažíváme, že některé dveře mohou být otevřené a jiné zavřené. Nebo jsou v určitou chvíli zavřené a po čase (a modlitebním zápase) se teprve otevřou. Anebo jsou dveře otevřené pro jednoho a pro druhého se otevřou zase jiné, které ten první marně dobývá...

Kéž by o nás mohlo být v rámci toho našeho hledání konstatováno jako o maloasijském sboru ve Filadelfii: „Otevřel jsem před tebou dveře a nikdo je nemůže zavřít, protože ačkoli máš nepatrnou moc, mé Slovo jsi zachoval a mé Jméno jsi nezapřel.“

Je to Boží zaslíbení, které říká všem poctivým a pokorným hledačům správných dveří – Boží vůle: Když budeš takto přistupovat ke své víře a zachovávat Slovo Boží, pak Tě podržím ve chvíli těžké zkoušky, budu tě doprovázet, kamkoli půjdeš, a dveře, které otevřu, nikdo nebude moci zavřít.

A to je, sestry a bratři, výzva i povzbuzení. Hledejme Boží otevřené dveře ve svém životě. Ptejme se, co je správné v Božích očích, pátrejme v Písmu i ve svědectví druhých křesťanů, modleme se a naslouchejme Božímu hlasu. A pak máme Boží slib, že nás Duch svatý povede správnou cestou a bude nám otvírat ty správné dveře.

Pane Bože,

Děkujeme Ti za Tvé vedení v našich životech.

Děkujeme Ti za všechny dveře, které před námi otvíráš,

I za ty, které zůstávají zamčené.

Dej, ať správně rozpoznáme, kudy kam,

Ať jdeme tam, kam nás voláš svým Slovem

A kam nás doprovázíš svým požehnáním.

A naopak ať se netlačíme někam,

Kde je zavřeno a kde budeme jen zbytečně marnit čas a energii.

Ať celý náš život je velkou oslavou Tvé dobroty a velikosti.

AMEN